

Arrest

nr. 176 499 van 18 oktober 2016
in de zaak RvV X

In zake: X
X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Egyptische nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2016 hebben ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris van 12 oktober 2016 houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 12 oktober 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SENAVERE, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDJI, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Eerste verzoekster die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, diende op 3 mei 2011 samen met haar echtgenoot en kinderen (tweede en derde verzoekers) een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet.

Op 3 augustus 2011 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 11 augustus 2011 werd aan verzoeker en haar echtgenoot een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 12 september 2011 diende verzoekster, samen met haar echtgenoot en kinderen, een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet.

Op 19 december 2011 werd deze aanvraag onvankelijk verklaard.

Op 27 februari 2014 werd deze aanvraag ongegrond verklaard, omdat uit het advies van de arts-adviseur van 19 februari 2014 blijkt dat de nodige medische behandeling voor de echtgenoot en vader beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst. Er wordt een schorsings- en annulatieberoep ingediend.

Verzoekster en het gezin dienden op 16 juli 2014 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 127.252 van 22 juli 2014 werd het beroep ingesteld tegen de ongegrondheidsbeslissing van 27 februari 2014 verworpen.

Op 16 juli 2015 nam de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet van 16 juli 2014 onontvankelijk wordt verklaard.

Op 16 juli 2015 werden aan het gezin bevelen om het grondgebied te verlaten gegeven.

Op 23 augustus 2016 werden verzoekers en hun echtgenoot en vader in illegaal verblijf aangetroffen en maakten ze het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole.

Zij werden diezelfde dag, onder een bijlage 13*septies*, bevolen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Op 23 augustus 2016 werden ten opzichte van de vader en eerste en derde verzoekster inreisverboden genomen voor twee jaar, onder een bijlage 13*sexies*.

Tegen de inreisverboden werden beroepen tot nietigverklaring ingesteld, gekend onder rolnummers X, X en X

Verzoekers werden vrijgesteld uit het gesloten centrum 127*bis*.

Op 5 oktober 2016 dienden verzoekers en hun echtgenoot en vader een nieuwe aanvraag in tot machtiging van verblijf overeenkomstig artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet.

Verzoekers werden op 12 oktober 2016 in illegaal verblijf aangetroffen en maakten het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole. De echtgenoot van eerste verzoeker en vader van tweede en derde verzoekers kon tijdens die controle niet worden aangetroffen.

Zij werden diezelfde dag, onder een bijlage 13*septies*, bevolen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Op 12 oktober 2016 worden aan verzoekers (moeder, meerderjarige zoon, meerderjarige dochter) deze bestreden beslissingen ter kennis gebracht.

De beslissing genomen ten opzichte van eerste verzoekster:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten(1):

naam: N.

voornaam: J.

geboortedatum: 19.05.1970

geboorteplaats: Cairo

nationaliteit: Egypte

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van / volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Op 23.08.2016 werd aan betrokkene in uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980 een inreisverbod van twee jaar betekend.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten aan haar betekend op 29.08.2011 (bijlage 13) en op 25.04.2014 (bijlage 13qq) en op 23.08.2016 (bijlage 13septies) dat verlengd werd tot 07.09.2016.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene is illegaal aangekomen in België op 01.05.2011 volgens haar eigen verklaring. Op 04.10.2011 diende betrokkene een asielaanvraag in. Op 26.11.2013 weigerde het CGVS betrokkene het statuut van vluchteling en van subsidiair beschermde. Deze beslissing werd aan betrokkene ter kennis gegeven op 27.11.2013. Betrokkene diende hiertegen op 20.12.2013 beroep in. De RVV weigerde op 27.02.2014 betrokkene het statuut van vluchteling en van subsidiair beschermde. Betrokkene diende op 13.03.2014 een nieuwe asielaanvraag in. Op 18.04.2014 weigerde het CGVS de inoverwegingname van deze meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing werd betrokkene ter kennis gegeven op 22.04.2014. Op 25.04.2014 werd via aangetekend schrijven aan betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq) geldig 7 dagen betekend. Het beroep dat betrokkene indiende tegen de beslissing van het CGVS werd op 18.06.2015 door de RVV verworpen. Het beroep dat betrokkene indiende tegen het bevel om het grondgebied te verlaten werd op 15.01.2016 door de RVV verworpen.

Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij haar verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene diende op 30.05.2011 een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 in. Deze werd door DVZ onontvankelijk verklaard op 03.08.2011 en met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) geldig 30 dagen aan betrokkene betekend op 29.08.2011. Betrokkene diende op 15.09.2011 opnieuw een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9ter in. Deze werd door DVZ ongegrond verklaard op 27.02.2014. Deze beslissing werd aan betrokkene betekend op 13.03.2014. Het beroep van betrokkene hiertegen werd op 22.07.2014 door de RVV verworpen.

Uit diepgaand onderzoek van de medische afdeling van de DVZ naar betrokkenes medische toestand alsook de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van adequate behandelingen in haar land van oorsprong, is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hieruit kan redelijkerwijze worden afgeleid dat betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds deze vaststellingen de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij haar verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene heeft samen met haar echtgenoot F. S.-F. (EGY) 2 meerderjarige kinderen die bij hen verblijven en school lopen.

Het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RVV, nr. 125.845 van 20/06/2014). Het feit dat betrokkenes kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonbaar dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van betrokkenes kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België.

Op 23.08.2016 werd betrokkene bij een adrescontrole door de politie PZ Heist gearresteerd. Aan betrokkene werd een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en een inreisverbod van 2 jaar (bijlage 13sexies) aan betrokkene betekend. Betrokkenes bevel om het grondgebied te verlaten werd na haar vrijstelling op 24.08.2016 verlengd tot 07.09.2016.

Uit de informatie van de lokale politie van PZ Heist blijkt dat betrokkenes echtgenoot, zijnde S.-F. F. op het moment van de arrestatie niet aanwezig was. Er werd contact opgenomen met betrokkenes echtgenoot die liet verstaan dat hij zich niet zou komen aanmelden/weigerde bij de politie en dat hij in tegendeel naar zijn advocaat te Hasselt zou begeven. Indien betrokkenes echtgenoot zich niet aanbiedt, moet vastgesteld worden dat de politie alles heeft ondernomen om hem de mogelijkheid te geven om samen met de rest van zijn gezin terug te keren. Indien hij zich niet aanbiedt, kan niet anders dan vastgesteld worden dat een eventuele repatriëring van betrokkene zonder haar vader door het gedrag zelf van deze laatste in de hand wordt gewerkt. Dit vormt uiteraard geen schending van artikel 8 EVRM (RVV, nr. 61.377 van 12.05.2011).

Betrokkene werd door de gemeente Neerpelt geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Zij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid en van artikel 74/8 §1, vierde lid (aanhoudingsmandaat) van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten aan haar betekend op 29.08.2011 (bijlage 13) en op 25.04.2014 (bijlage 13qq) en op 23.08.2016 (bijlage 13septies) dat verlengd werd tot 07.09.2016. Bovendien werd aan betrokkene op 23.08.2016 in uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980 een inreisverbod van twee jaar betekend.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens

zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van haar arrestatie, is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde de overname te vragen aan Egypte.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, V.D.V.A., attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie van PZ Heist en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Steenokkerzeel 127bis, de betrokkene, N., J., op te sluiten in de lokalen van het centrum te Steenokkerzeel 127bis vanaf 12.10.2016.

(...)."

De beslissing genomen ten opzichte van tweede verzoeker:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: F. S.

voornaam: G.

geboortedatum: 04.12.1995

geboorteplaats: Cairo

nationaliteit: Egypte

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten aan hem betekend op 29.08.2011 (bijlage 13), 25.04.2014 (bijlage 13qq) en op 21.08.2015 (bijlage 13).

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene is illegaal aangekomen in België op 01.05.2011 volgens zijn eigen verklaring.

Betrokkene volgde als minderjarige de asielprocedure van zijn ouders. Op 04.10.2011 diende betrokkenes ouders een asielaanvraag in. Op 26.11.2013 weigerde het CGVS het statuut van vluchteling en van subsidiair beschermde. Deze beslissing werd aan betrokkenes ouders ter kennis gegeven op 27.11.2013. Betrokkenes ouders dienden hiertegen op 20.12.2013 beroep in. De RVV weigerde op 27.02.2014 hen het statuut van vluchteling en van subsidiair beschermde.

Betrokkene diende op 13.03.2014 als meerderjarige een asielaanvraag in. Op 18.04.2014 weigerde het CGVS de inoverwegingname van deze meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing werd betrokkene ter kennis gegeven op 22.04.2014.

Op 25.04.2014 werd via aangetekend schrijven aan betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq) geldig 7 dagen betekend. Het beroep dat betrokkene indiende tegen de

beslissing van het CGVS werd op 18.06.2015 door de RVV verworpen. Het beroep dat betrokkene indiende tegen het bevel om het grondgebied te verlaten werd op 15.01.2016 door de RVV verworpen. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij haar verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene volgde als minderjarige de aanvragen tot medische regularisatie van zijn ouders. Betrokkenes ouders dienden op 30.05.2011 een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 in. Deze werd door DVZ onontvankelijk verklaard op 03.08.2011 en met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) geldig 30 dagen aan betrokkenes ouders betekend op 29.08.2011. Betrokkenes ouders dienden op 15.09.2011 opnieuw een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9ter in. Deze werd door DVZ ongegrond verklaard op 27.02.2014. Deze beslissing werd aan betrokkenes ouders betekend op 13.03.2014. Het beroep van betrokkenes ouders hiertegen werd op 22.07.2014 door de RVV verworpen. Uit diepgaand onderzoek van de medische afdeling van de DVZ naar betrokkenes ouders hun medische toestand alsook de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van adequate behandelingen in het land van oorsprong, is gebleken dat zijn ouders niet voldoen aan de criteria vervat in het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hieruit kan redelijkerwijze worden afgeleid dat betrokkenes ouders geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds deze vaststellingen de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkenes ouders bij hun verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene diende op 16.07.2014 een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 in. Deze werd onontvankelijk verklaard door DVZ op 16.07.2015. Deze beslissing werd op 21.08.2015 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) geldig 7 dagen.

Uit de informatie van de lokale politie van PZ Heist blijkt dat betrokkenes vader, zijnde S.F. F. op het moment van de arrestatie niet aanwezig was. Er werd contact opgenomen met betrokkenes vader die liet verstaan dat hij zich niet zou komen aanmelden bij de politie en dat hij zich in tegendeel naar zijn advocaat te Hasselt zou begeven. Indien betrokkenes vader zich niet aanbiedt, moet vastgesteld worden dat de politie alles heeft ondernomen om hem de mogelijkheid te geven om samen met de rest van zijn gezin terug te keren. Indien hij zich niet aanbiedt, kan niet anders dan vastgesteld worden dat een eventuele repatriëring van betrokkene zonder haar vader door het gedrag zelf van deze laatste in de hand wordt gewerkt.

Dit vormt uiteraard geen schending van artikel 8 EVRM (RVV, nr. 61.377 van 12.05.2011).

Het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RVV, nr. 125.845 van 20/06/2014). Het feit dat betrokkene hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonbaar dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van betrokkene geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België.

Het volledige gezin dient terug te keren naar het land van herkomst zodat artikel 8 EVRM eveneens gerespecteerd wordt.

Betrokkene werd door de gemeente Neerpelt geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid en van artikel 74/8 §1, vierde lid (aanhoudingsmandaat) van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten aan hem betekend op 29.08.2011 (bijlage 13), 25.04.2014 (bijlage 13qq) en op 21.08.2015 (bijlage 13).

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden/de overname te vragen aan Egypte.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, V.D.V.A., attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie PZ Heist en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Steenokkerzeel, TC 127bis de betrokkene, F. S., G., op te sluiten in de lokalen van het gesloten centrum te Steenokkerzeel vanaf 12.10.2016.
(...)"

Ten opzichte van derde verzoekster:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan Mevrouw, die verklaart te heten(1):

naam: F. S.

voornaam: Y.

geboortedatum: 01.10.1993

geboorteplaats: Cairo

nationaliteit: Egypte

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Op 23.08.2016 werd aan betrokkene in uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980 een inreisverbod van twee jaar betekend.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste haar betekend werd op 23.08.2016 (bijlage 13septies) en dat werd verlengd tot 07.09.2016.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene is illegaal aangekomen in België op 01.05.2011 volgens haar eigen verklaring. Betrokkene volgde als minderjarige de asielaanvraag van haar ouders. Op 04.10.2011 diende betrokkene ouders een asielaanvraag in. Op 26.11.2013 weigerde het CGVS het statuut van vluchteling en van subsidiair beschermde. Deze beslissing werd aan betrokkene ouders ter kennis gegeven op 27.11.2013. Betrokkene ouders dienden hiertegen op 20.12.2013 beroep in. De RVV weigerde op 27.02.2014 hen het statuut van vluchteling en van subsidiair beschermde.

Betrokkene diende op 13.03.2014 als meerderjarige een asielaanvraag in. Op 18.04.2014 weigerde het CGVS de inoverwegingname van deze meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing werd betrokkene ter kennis gegeven op 22.04.2014. Op 06.05.2014 werd via aangetekend schrijven aan betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq) geldig 7 dagen betekend. Het beroep dat betrokkene indiende tegen de beslissing van het CGVS werd op 18.06.2015 door de RVV verworpen. Het beroep dat betrokkene indiende tegen het bevel om het grondgebied te verlaten werd op 15.01.2016 door de RVV verworpen.

Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij haar verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene volgde als minderjarige de aanvragen tot medische regularisatie van haar ouders. Betrokkene ouders dienden op 30.05.2011 een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 in. Deze werd door DVZ onontvankelijk verklaard op 03.08.2011 en met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) geldig 30 dagen aan betrokkene ouders betekend op 29.08.2011.

Betrokkene ouders dienden op 15.09.2011 opnieuw een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9ter in. Deze werd door DVZ ongegrond verklaard op 27.02.2014. Deze beslissing werd aan betrokkene ouders betekend op 13.03.2014. Het beroep van betrokkene ouders hiertegen werd op 22.07.2014 door de RVV verworpen.

Uit diepgaand onderzoek van de medische afdeling van de DVZ naar betrokkene ouders hun medische toestand alsook de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van adequate behandelingen in het land van oorsprong, is gebleken dat zijn ouders niet voldoen aan de criteria vervat in het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hieruit kan redelijkerwijze worden afgeleid dat betrokkene ouders geen reëel risico lopen op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds deze vaststellingen de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene ouders bij hun verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene diende op 16.07.2014 een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 in. Deze werd onontvankelijk verklaard door DVZ op 16.07.2015. Deze beslissing werd op 26.11.2015 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) geldig 7 dagen.

Het feit dat betrokkene goed geïntegreerd is en in België sociale relaties heeft opgebouwd vormen geen buitengewone omstandigheid op basis waarvan betrokkene verblijfsrecht kan verleend worden.

Het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RVV, nr. 125.845 van 20/06/2014). Het feit dat betrokkene hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonbaar dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van betrokkene geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België.

Op 23.08.2016 werd betrokkene bij een adrescontrole door de politie "PZ Heist gearresteerd. Aan betrokkene werd een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en een inreisverbod van 2 jaar (bijlage 13sexies) aan betrokkene betekend. Betrokkene bevel om het grondgebied te verlaten werd na haar vrijstelling op 24.08.2016 verlengd tot 07.09.2016.

Uit de informatie van de lokale politie van PZ Heist blijkt dat betrokkene vader, zijnde S.-F. F. op het moment van de arrestatie niet aanwezig was. Er werd contact opgenomen met betrokkene vader die liet verstaan dat hij zich niet zou komen aanmelden bij de politie en dat in tegendeel naar zijn advocaat te Hasselt zou begeven. Indien betrokkene vader zich niet aanbiedt, moet vastgesteld worden dat de

politie alles heeft ondernomen om hem de mogelijkheid te geven om samen met de rest van zijn gezin terug te keren. Indien hij zich niet aanbiedt, kan niet anders dan vastgesteld worden dat een eventuele repatriëring van betrokkene zonder haar vader door het gedrag zelf van deze laatste in de hand wordt gewerkt. Dit vormt uiteraard geen schending van artikel 8 EVRM (RVV, nr. 61.377 van 12.05.2011).

Betrokkenes ouders werden door de gemeente Neerpelt geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Zij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid en van artikel 74/8 §1, vierde lid (aanhoudingsmandaat) van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste haar betekend werd op 23.08.2016 (bijlage 13septies) en dat werd verlengd tot 07.09.2016. Bovendien werd aan betrokkene op 23.08.2016 in uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980 een inreisverbod van twee jaar betekend.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van haar arrestatie, is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten de overname te vragen aan Egypte.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, Van De Voorde A., attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie PZ Heist en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Steenokkerzeel 127bis, de betrokkene, F. S., Y., op te sluiten in de lokalen van het centrum te Steenokkerzeel 127bis vanaf 12.10.2016. (...)."

Op 17 oktober 2016 wordt ten opzichte van verzoekers een beslissing genomen waarbij de aanvraag van 5 oktober 2016 onontvankelijk wordt verklaard.

Op 17 oktober 2016 wordt ten opzichte van verzoekers echtgenoot en vader een beslissing genomen waarbij de aanvraag van 5 oktober 2016 onontvankelijk wordt verklaard.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen".

2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, §4, tweede lid, bedoelde vordering.

Zij werd ingediend binnen de vijf dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing

Voorafgaandelijk wordt opgemerkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd is voor de beslissing tot vasthouding.

De bestreden beslissingen houden onder meer een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Voor zover verzoekers zich met hun vordering tevens zouden richten tegen de beslissing tot vasthouding die in de bestreden bijlage 13septies zit vervat, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van hun verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht. De vordering is bijgevolg niet ontvankelijk voor zover ze is gericht tegen de beslissingen tot vasthouding.

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevinden verzoekers zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Zij zetten uiteen dat zij, samen met hun echtgenoot/vader, een aanvraag hebben ingediend op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet omwille van zijn gezondheidstoestand. De echtgenoot van eerste verzoekster en vader van tweede en derde verzoekers is een hartpatiënt, als zijn behandeling

wordt stopgezet zal zijn hart falen met de dood als gevolg. Verzoekers willen vrijgelaten worden om de verzorging van hun vader en echtgenoot verder zetten. Door de opsluiting verkeren zij in de onmogelijkheid om te voorzien in levensnoodzakelijke zorg. Verzoekers wijzen erop dat de bestreden beslissingen werden genomen terwijl er nog geen beslissing was genomen over de hangende aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Verzoeker besluit dat er geen onderzoek van de zaak is en dat uit de motieven van de bestreden beslissingen niet blijkt dat er een afweging zou zijn gemaakt van de belangen.

3.3.2.1.2. Uit de uiteenzetting van verzoekers kan afgeleid worden dat zij wensen vrijgelaten te worden, dat zij het niet aanvaardbaar vinden dat zij een bevel om het grondgebied te verlaten krijgen terwijl hun aanvraag medische regularisatie nog niet is afgerond, en dat er geen belangenafweging is.

Uit deze algemene grieven kan geen uiteenzetting inzake artikel 8 van het EVRM ontwaard worden. De schending van deze bepaling wordt bijgevolg niet op ontvankelijke wijze aangevoerd. Volledigheidshalve wordt erop gewezen dat in de drie bestreden beslissingen wordt gewezen op de familiebanden, op het naar school gaan van de meerderjarige kinderen en op het feit dat de vader van verzoeker ook illegaal op het grondgebied verblijft maar zich niet heeft aangeboden en dus zelf aan de basis ligt van het feit dat hij zich niet bij zijn gezin bevindt.

Verzoekers lijken vooral problemen te hebben met het feit dat zij zijn opgesloten en hun vader en echtgenoot daardoor niet kunnen verzorgen. Zoals reeds gesteld is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd voor de beslissing tot vasthouding, zodat deze argumenten niet nuttig zijn in huidige procedure.

Ten slotte argumenteren verzoekers dat hen een bevel gegeven werd vooraleer de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd behandeld. Hierin kan een grief gesteund op artikel 3 van het EVRM ontwaard worden.

3.3.2.1.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

3.3.2.1.4. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat inmiddels een beslissing werd genomen inzake verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze beslissing van 17 oktober 2016 verklaart de aanvraag van verzoekers onontvankelijk omdat er in hun hoofde geen medische getuigschriften worden voorgelegd.

Dit strookt met de gegevens van het verzoekschrift, waarin nergens gezondheidsproblemen van verzoekers worden vermeld en waarin geen uiteenzetting wordt gegeven waarom hun verwijdering naar

Egypte een onmenselijke of vernederende behandeling als gevolg zou hebben. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenmin dat verzoekers gezondheidsproblemen hebben.

In de mate waarin verzoekers in het verleden een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen hebben ingediend, wordt hierover gemotiveerd in de bestreden beslissingen:

Eerste verzoekster:

“Betrokkene diende op 30.05.2011 een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 in. Deze werd door DVZ onontvankelijk verklaard op 03.08.2011 en met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) geldig 30 dagen aan betrokkene betekend op 29.08.2011. Betrokkene diende op 15.09.2011 opnieuw een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9ter in. Deze werd door DVZ ongegrond verklaard op 27.02.2014. Deze beslissing werd aan betrokkene betekend op 13.03.2014. Het beroep van betrokkene hiertegen werd op 22.07.2014 door de RVV verworpen. Uit diepgaand onderzoek van de medische afdeling van de DVZ naar betrokkenes medische toestand alsook de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van adequate behandelingen in haar land van oorsprong, is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hieruit kan redelijkerwijze worden afgeleid dat betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds deze vaststellingen de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij haar verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.”

Tweede verzoeker:

“Betrokkene volgde als minderjarige de aanvragen tot medische regularisatie van zijn ouders. Betrokkenes ouders dienden op 30.05.2011 een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 in. Deze werd door DVZ onontvankelijk verklaard op 03.08.2011 en met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) geldig 30 dagen aan betrokkenes ouders betekend op 29.08.2011. Betrokkenes ouders dienden op 15.09.2011 opnieuw een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9ter in. Deze werd door DVZ ongegrond verklaard op 27.02.2014. Deze beslissing werd aan betrokkenes ouders betekend op 13.03.2014. Het beroep van betrokkenes ouders hiertegen werd op 22.07.2014 door de RVV verworpen. Uit diepgaand onderzoek van de medische afdeling van de DVZ naar betrokkenes ouders hun medische toestand alsook de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van adequate behandelingen in het land van oorsprong, is gebleken dat zijn ouders niet voldoen aan de criteria vervat in het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hieruit kan redelijkerwijze worden afgeleid dat betrokkenes ouders geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds deze vaststellingen de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkenes ouders bij hun verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.”

Derde verzoekster:

“Betrokkene volgde als minderjarige de aanvragen tot medische regularisatie van haar ouders. Betrokkenes ouders dienden op 30.05.2011 een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 in. Deze werd door DVZ onontvankelijk verklaard op 03.08.2011 en met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) geldig 30 dagen aan betrokkenes ouders betekend op 29.08.2011. Betrokkenes ouders dienden op 15.09.2011 opnieuw een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9ter in. Deze werd door DVZ ongegrond verklaard op 27.02.2014. Deze beslissing werd aan betrokkenes ouders betekend op 13.03.2014. Het beroep van betrokkenes ouders hiertegen werd op 22.07.2014 door de RVV verworpen. Uit diepgaand onderzoek van de medische afdeling van de DVZ naar betrokkenes ouders hun medische toestand alsook de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van adequate behandelingen in het land van oorsprong, is gebleken dat zijn ouders niet voldoen aan de criteria vervat in het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hieruit kan redelijkerwijze worden afgeleid dat betrokkenes ouders geen reëel risico lopen op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds deze vaststellingen de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkenes ouders bij hun verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.”

Hieruit blijkt dat in de bestreden beslissingen rekening werd gehouden met de aanvragen die verzoekers voorheen hebben ingediend en met de stukken van het administratief dossier en dat op deze gronden werd geoordeeld dat er geen schending is van artikel 3 van het EVRM. Verzoekers brengen in huidig verzoekschrift geen enkel element aan dat meebrengt dat hier anders over zou moeten worden geoordeeld, nergens blijkt dat verzoekers gezondheidsproblemen hebben.

Zoals reeds gesteld, werd de meest recente aanvraag onontvankelijk verklaard omdat er voor verzoekers zelf geen medische attesten werden voorgelegd.

Een schending van artikel 3 van het EVRM in hoofde van verzoekers kan niet worden aangenomen.

3.3.2.1.5. Het middel van verzoekers lijkt eerder betrekking te hebben op een schending van artikel 3 van het EVRM in hoofde van hun vader en echtgenoot. De bestreden beslissing heeft echter geen betrekking op hun vader en echtgenoot. Bovendien moet het belang van verzoekers bij hun beroep persoonlijk zijn en kunnen zij niet de belangen van een familielid inroepen dat geen verzoekende partij is.

Een persoonlijke grief van verzoekers betreft wel het feit dat zij hun vader en echtgenoot niet verder kunnen verzorgen. Waar zij dit wijten aan hun opsluiting, wordt herhaald dat de Raad in dit verband niet bevoegd is. Waar zij aanvoeren dat hun zorgen levensnoodzakelijk zijn voor hun vader en echtgenoot, wordt op het volgende gewezen.

Eenzijds bevatten de bestreden beslissingen elk een overweging inzake de vorige aanvragen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ingediend door hun vader en echtgenoot:

Eerste verzoekster (de aanvragen werden door verzoekster en haar echtgenoot samen ingediend):

“Betrokkene diende op 30.05.2011 een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 in. Deze werd door DVZ onontvankelijk verklaard op 03.08.2011 en met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) geldig 30 dagen aan betrokkene betekend op 29.08.2011. Betrokkene diende op 15.09.2011 opnieuw een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9ter in. Deze werd door DVZ ongegrond verklaard op 27.02.2014. Deze beslissing werd aan betrokkene betekend op 13.03.2014. Het beroep van betrokkene hiertegen werd op 22.07.2014 door de RVV verworpen.”

Tweede verzoeker:

“Uit diepgaand onderzoek van de medische afdeling van de DVZ naar betrokkenes ouders hun medische toestand alsook de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van adequate behandelingen in het land van oorsprong, is gebleken dat zijn ouders niet voldoen aan de criteria vervat in het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hieruit kan redelijkerwijze worden afgeleid dat betrokkenes ouders geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds deze vaststellingen de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkenes ouders bij hun verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.”

Derde verzoekster:

“Betrokkene volgde als minderjarige de aanvragen tot medische regularisatie van haar ouders. Betrokkenes ouders dienden op 30.05.2011 een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 in. Deze werd door DVZ onontvankelijk verklaard op 03.08.2011 en met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) geldig 30 dagen aan betrokkenes ouders betekend op 29.08.2011.

Betrokkenes ouders dienden op 15.09.2011 opnieuw een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9ter in. Deze werd door DVZ ongegrond verklaard op 27.02.2014. Deze beslissing werd aan betrokkenes ouders betekend op 13.03.2014. Het beroep van betrokkenes ouders hiertegen werd op 22.07.2014 door de RVV verworpen.

Uit diepgaand onderzoek van de medische afdeling van de DVZ naar betrokkenes ouders hun medische toestand alsook de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van adequate behandelingen in het land van oorsprong, is gebleken dat zijn ouders niet voldoen aan de criteria vervat in het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hieruit kan redelijkerwijze worden afgeleid dat betrokkenes ouders geen reëel risico

lopen op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds deze vaststellingen de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene anders bij hun verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.”

Hieruit blijkt dat rekening werd gehouden met de aanvragen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorheen ingediend door eerste verzoekster en haar echtgenoot en wordt geconcludeerd dat uit onderzoek van de medische afdeling van de Dienst Vreemdelingenzaken naar de medische toestand van verzoekster en haar echtgenoot alsook naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van adequate behandelingen in het land van oorsprong, is gebleken dat de aanvraag niet voldeed aan de criteria vervat in het artikel 9ter van de vreemdelingenwet en dat hieruit redelijkerwijze kan worden afgeleid dat eerste verzoekster en haar echtgenoot geen reëel risico lopen op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Hieraan wordt toegevoegd dat het administratief dossier geen stukken bevat die er op kunnen wijzen dat sinds deze vaststellingen, de gezondheidstoestand van eerste verzoekster en haar echtgenoot in die mate zou zijn gewijzigd, dat zij bij hun verwijdering een reëel risico lopen op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Verzoekers brengen voorts bij het verzoekschrift geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat hun aanwezigheid levensnoodzakelijk is voor hun vader en echtgenoot.

Anderzijds blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat er op 17 oktober 2016 ook een beslissing werd genomen inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ingediend door de vader en echtgenoot, met name een beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard omdat de elementen reeds werden ingeroepen in de vorige aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen.

Naar aanleiding van de vorige aanvraag van de echtgenoot en vader blijkt dat in het advies van de ambtenaar-geneesheer van 19 februari 2014, gevolgd door de beslissing van 27 februari 2014, het volgende gesteld wordt:

“Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in Egypte:

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

- Informatie afkomstig van International SOS van 24/07/2013 met uniek referentienummer EG-2971-2013.

- http://eda.mohealth.gov.eg/download/docs/Egyptian_Essential_Medicin_List_2012-2013.pdf

Alle faciliteiten voor een gespecialiseerde opvolging en behandeling bij een cardioloog zijn beschikbaar. Marcoumar® (fenprocoumon) kan zonder probleem vervangen door warfarine. Rampipril® is beschikbaar.

Crestor® (rosuvastatine) kan gesubstitueerd worden door aterovastatine. Selozok® (metoprolol) kan vervangen worden door bisprolol.”

Vervolgens wordt geargumenteed over de toegankelijkheid van de noodzakelijke medische zorgen in Egypte en wordt geconcludeerd:

“Op basis van de vermelde medische gegevens kan er geen contra-indicatie om te reizen weerhouden worden.

Verder is er geen mantelzorg nodig omwille van de vermelde aandoeningen.

Uit het voorgelegd medisch dossier kan niet worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat dezer een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen bestaan in het herkomstland.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij verblijft.”

In het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 127 252 van 22 juli 2014 inzake de beslissing van 27 februari 2014, wordt onder meer het volgende overwogen:

“Daarnaast moet worden toegelicht dat uit het feit dat het cardiale probleem dat bij eerste verzoekende partij werd vastgesteld een verdere medicamenteuze behandeling en een medische opvolging vereist niet kan worden afgeleid dat zij mantelzorg behoeft. Mantelzorg is immers de extra zorg die aan een zorgbehoevende persoon wordt gegeven door één of meerdere leden van zijn of haar directe omgeving, waarbij de zorgverlening voortvloeit uit de sociale relatie, buiten het kader van een hulpverlenend

beroep of georganiseerd vrijwilligerswerk. De kritiek van verzoekende partijen met betrekking tot de constatacie van de door verwerende partij aangestelde ambtenaar-geneesheer dat eerste verzoekende partij geen mantelzorg behoeft omwille van de aandoeningen waarvan melding werd gemaakt in de voorgelegde medische getuigschriften is duidelijk gebaseerd op een verkeerde inschatting van de draagwijdte van het begrip mantelzorg.”

De Raad sluit zich hierbij opnieuw aan.

Gelet op al deze elementen dient te worden opgemerkt dat verzoekers niet aannemelijk maken dat hun aanwezigheid levensnoodzakelijk is voor hun vader en echtgenoot.

3.3.2.1.6. Ten slotte wordt opgemerkt dat de scheiding van het gezin aan de vader en echtgenoot te wijten is, zoals overwogen wordt in de bestreden beslissing ten opzichte van eerste verzoekster:

“Uit de informatie van de lokale politie van PZ Heist blijkt dat betrokkene echtgenoot, zijnde S.-F. F. op het moment van de arrestatie niet aanwezig was. Er werd contact opgenomen met betrokkene echtgenoot die liet verstaan dat hij zich niet zou komen aanmelden/weigerde bij de politie en dat hij in tegendeel naar zijn advocaat te Hasselt zou begeven. Indien betrokkene echtgenoot zich niet aanbiedt, moet vastgesteld worden dat de politie alles heeft ondernomen om hem de mogelijkheid te geven om samen met de rest van zijn gezin terug te keren. Indien hij zich niet aanbiedt, kan niet anders dan vastgesteld worden dat een eventuele repatriëring van betrokkene zonder haar vader door het gedrag zelf van deze laatste in de hand wordt gewerkt. Dit vormt uiteraard geen schending van artikel 8 EVRM (RVV, nr. 61.377 van 12.05.2011).”

De tweede en derde bestreden beslissing bevatten een gelijkaardige overweging.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.2.2. Verzoekers voeren in het enig middel ook nog de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissingen zijn genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet voor tweede verzoeker en artikel 7, eerste lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet voor eerste en derde verzoeksters. Tevens bevatten de beslissingen een motivering in feite, met name voor tweede verzoeker dat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten en voor eerste en derde verzoeksters dat zij in het Rijk verblijven zonder in het bezit te zijn van de vereiste documenten en dat zij het voorwerp uitmaken van een inreisverbod dat noch opgeheven noch opgeschort is. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Gelet op hetgeen gesteld werd in punt 3.3.2.1. van dit arrest, slagen verzoekers er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op de analyse van de voorgaande aangevoerde schendingen blijkt dat verzoekers met hun betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maken.

Het enig middel is in al zijn onderdelen niet ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

3.4. Er wordt niet ingegaan op het moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Er is immers niet voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde en dit volstaat om de vordering te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 18 oktober 2016 door:

Mevr. A. DE SMET, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

Mevr. H. CALIKOGLU, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. CALIKOGLU

A. DE SMET